

opusdei.org

Pondelok po 5. velkonočnej nedeli

Rozjímania na pondelok po 5.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: Cirkev je
otvorená pre všetkých; pokora,
aby Pán mohol pôsobiť; Boh
vstúpil do dejín.

04.05.2026

PAVOL A BARNABÁŠ cestovali po
známom svete a niesli so sebou niečo
nové, čo radikálne zmenilo ich
životy: osobné stretnutie s Kristom.
Pán často okrem slov sprevádzal
svojich učeníkov aj udivujúcimi

zázrakmi. V Lystre napríklad uzdravili muža, ktorý sa narodil chromý. „Počúval Pavla hovoriť a on sa naňho zahľadel. A keď videl, že má vieru a môže byť uzdravený, povedal veľkým hlasom: *Postav sa rovno na nohy!* A on vyskočil a chodil. Keď zástupy videli, čo Pavol urobil, po lykaonsky kričali: *Zostúpili k nám bohovia v ľudskej podobe*“ (Sk 14, 9-11). To, čo sa stalo, vzbudilo taký veľký obdiv, že miestni ľudia ich považovali za božstvá, ktoré zostúpili na zem.

Počas Veľkej noci neustále prežívame pohnútky prvých kresťanov: emócie z ich ciest, stretnutí a rečí. „Kniha Skutkov apoštolov odhaľuje povahu Cirkvi, ktorá nie je pevnosťou, ale stanom schopným rozširovať svoj priestor (porov. Iz 54, 2) a prijať každého. Cirkev buď *vychádza*, alebo nie je Cirkvou, alebo je na ceste a vždy rozširuje svoj priestor, aby doň mohli vstúpiť všetci, alebo nie je

Cirkvou (...). Kostoly musia mať vždy otvorené dvere, pretože sú symbolom toho, čím je Cirkev. Cirkev je povolaná byť vždy otvoreným domom Otca (...). Takto, ak niekto chce nasledovať vnuknutie Ducha a prichádza hľadať Boha, nenájde chlad zatvorených dverí“^[1].

Stretnutie Pavla a Barnabáša s nežidovským svetom poukazuje na katolicitu Cirkvi. Kristovo poslanstvo je určené všetkým, bez ohľadu na ich geografické alebo kultúrne zázemie. Kniha Skutkov apoštolov môže byť dobrým návodom, ako pokračovať v radosti z evanjelizácie uprostred našich bežných úloh.

JE PREKVAPUJÚCE, že v dnešnej dobe si Boh chce poslúžiť každým jedným z nás, aby oslovil mnohých ľudí. Po svojom Nanebovstúpení sa mohol

nadalej zjavovať ľuďom priamo, ale radšej to robil prostredníctvom ľudských vzťahov: uprostred priateľstva, v rodine, v spoločenstve, atď. A jeho božská moc nie je v našich časoch o nič menšia ako tá, ktorá sa prejavovala uprostred prvých kresťanov.

„Pán aj z nás urobí nástroje schopné konať veľké zázraky, a ak to bude potrebné, aj tie najpodivuhodnejšie,“ povedal svätý Josemaría. „Budeme navracaať zrak slepým. Kto spočíta tie tisíce prípadov, keď slepý takmer od svojho narodenia nadobudne zrak a dostane všetku tú nádhernú žiaru Kristovho svetla? Iný bol zase hluchý a ďalší nemý, neboli schopní počúvať a ani vysloviť jediné slovo ako Božie deti (...). Budeme robiť zázraky tak, ako ich robil Kristus a ako ich robili prví apoštoli. Možno i v tebe i vo mne sa uskutočnili také zázraky: možno sme boli slepí, alebo hluchí či ochrnutí, možno sme už zapáchali

ako mŕtvoly a Pánovo slovo nás pozdvihlo z našej ochablosti. Keď budeme milovať Krista a keď ho budeme úprimne nasledovať, keď nebudeme hľadať len samých seba ale iba jeho, budeme v jeho mene môcť dávať zadarmo druhým to, čo sme i my sami zadarmo dostali“^[2].

Pri tejto úlohe prinášať šťastie druhým je dôležité prehlbovať pokoru z vedomia, že je to Boh, kto pôsobí uprostred nás. „Keď rastie naše spojenie s Pánom a zintenzívňuje sa naša modlitba, aj my ideme k podstate vecí a chápeme, že to nie je sila našich prostriedkov, našich cností, našich schopností, čo prináša Božie kráľovstvo, ale že je to Boh, ktorý robí zázraky práve cez našu slabosť, cez našu neprimeranosť k tejto úlohe. Preto musíme mať pokoru nespoliehať sa len na seba, ale pracovať v Pánovej vinici s jeho pomocou“^[3].

SVÄTÝ JÚDA, nie ten Iškariotský, sa v dnešnom evanjeliu pýta Krista na niečo, čo možno napadlo aj nám: „Pane, ako to, že seba chceš zjaviť nám, a svetu nie?“ (Jn 14, 22). „Prečo sa Zmŕtvychvstalý nezjavil v celej svojej sláve svojim protivníkom, aby ukázal, že víťazom je Boh? Prečo sa zjavil len svojim učeníkom?“^[4].

Kristova odpoveď je tajomná. Zjavne nenaráža na to, na čo sa ho pýtal apoštol: hovorí o zachovávaní svojho životodarného slova, o tom, že nás Boh miluje a že budeme príbytkom Ducha Svätého. Hoci nemáme definitívne vysvetlenie, prečo chcel Pán urobiť veci tak a nie inak, vieme, že jeho plány sú vždy najmúdrejšie. A vo svojej nesmiernej múdrosti, aby sa zjavil ľudstvu, chcel vziať do úvahy ľudskú slobodu a všetky dôsledky toho, že chce vstúpiť do logiky dejín. „Božie zjavenie v

dejinách, aby vstúpil do vzťahu dialógu lásky s človekom, dáva celej ľudskej ceste nový zmysel. Dejiny nie sú jednoduchým sledom storočí, rokov, dní, ale sú časom prítomnosti, ktorá im dáva plný zmysel a otvára ich pevnej nádeji“^[5].

Isté je, že Boh chcel počítať s každým z nás. „Neviem, ako to pociťuješ ty,“ napísal svätý Josemaría, „ale ja cítim potrebu zdôveriť sa ti so svojím vnútorným pohnutím, potom, ako som si prečítal slová proroka Izaiáša: *Ego vocavi te nomine tuo, meus es tu!* — Po mene som ťa zavolať, priviedol som ťa do svojej Cirkvi, si môj! Kto to kedy videl, aby mi Boh hovoril, že som jeho!? Človek sa môže od lásky aj zblázniť!“^[6] Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nás naplnila svätou hrdosťou na to, že nás Pán povolal šíriť jeho ohlasovanie, ako Pavla a Barnabáša; a zároveň aby nám nechýbala pokora vedieť, že je to Boh, kto v nás koná všetko to dobro.

[1] František, *Audiencia*, 23-X-2019.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 262.

[3] Benedikt XVI, *Audiencia*, 13-VI-2012.

[4] Benedikt XVI, *Audiencia*, 11-X-2006.

[5] Benedikt XVI, *Audiencia*, 12-XII-2012.

[6] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 12.
